

İsmail KARAKURT

AZ MİSAFİR

Yolculuk beklenmedik bir ezgidir
Kendine ve başka şeylere...

Tanrım, içli bir şarkı çalıyor,
Biraz Feyruz
Yoldan geçen Ümmü Gülsüm biraz da?

Cadde kalabalık konuşuyor
Gençlik uzun
Nefes darlığı çeken baba artık ruhani
İçine geyik kaçmış bayır rüzgârlarıyla
Ve kuru öksürükleriyle.

Kaç köşe kaç bucak
Parmağımı dünya kavalına uzatıp
Sesler dolduruyorum ben de.
Akıp duran sesler mermerimsi
Kaç bin deniz kabuğuna

Sonra kendi kendime sorup duruyorum:
Ben neyim ki,
Bu yolculuk niye?
“Karanlıktan daha karanlık olduğumda.”

Sorular cevapsız
Şiirler yarım kalınca
Uzakları kucaklıyorum kısalan yıllarla
Bir bahçe gibi susuyorum
Nasip diyorum, başka bir şey demiyorum
Yaşlılık avuçlarımda bıçağın sesi
Kanımın şarabı savrulan

Tanrım, hayat ne yalan şarkı
Ellerimizin yağmuru çınlattığı yerde
Az misafir kaldığımız
İşte çürüyorum güz yaprağımı,
Yılıya terk edilen bir atın kederiyle.